

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XI

~Ing jaman sing wis suwe ilang saka kabeh kajaba sawetara cathetan sejarah sing pecah lan kenangan Angels sing saya suda, ana wektu nalika Eljo dudu jenis sing luar biasa, lan ora gampang rusak dening srengenge. Nalika jagad iki isih enom, cacahé akèh banget kaya suket ing lapangan ijo Eden sing biyèn amba; lan padha ngumbara ing langit sing mbukak, tanpa alangan saka cahya awan. Nanging, kaya Aturan Wektu sing nandhani saben mangsa, kaya saben langit sing surup dadi peteng kaya lintang-lintang sing nutupi, Dina-dinane Eljo sing biyen sumringah uga ilang dadi peteng.

Sayange, sanajan kedadeyan bencana ing Sejarah mesthi kedadeyan, wong Eljo dikutuk pemusnahan, sanajan mung amarga hubungan ibu, nalika dheweke tiba ing jejere lbune— Malaikat sing ditinggal lan dikutuk, Lucifael. Iki pancen kedadeyan; lan cathetan peteng babagan kedadeyan kasebut kasebar ing buku-buku apokrif sing jarang, gulungan kuna, lan silinder lempung sing mbukak periode cendhak sadurunge digawe Neraka— wektu sing ora nyambung lan ora ana tandhingane saka *Para Pengawas* lan *Grigori*— *Nefilim* lan *Gibborim*— *Eljo* lan *Elioud*, lan maneka warna wujud *Raksasa* lan *Grotesque*. Cathetan ringkes lan umum babagan jaman kuna iki nuduhake sebagian cilik saka kenangan kolektif babagan dina-dina wiwitan nalika raksasa tau ngumbara ing bumi:

Ing wiwitan, Gusti Allah nitahaké papan sing ora ana wujudé lan nyebutaké Kaos.

Saka Kekacauan, Panjenengané nimbali para Malaékat, yaiku Putra lan Putriné Gusti Allah.

Panjenengané ndeleng para Malaékat mau, kaya nalika padha ana ing Kamulyané; lan Panjenengané dijenengi rupane, Eros. Karo Malaikat-malaikat sing paling utama lan disenengi saka cahya, Apollo lan Lintang Kejora, Panjenengane misahake pepeteng saka wengi lan awan, maringi jeneng marang wong-wong mau Erebus, Nyx, lan Hemera. Lan ing cahya swarga

Malaékat Apollo, Panjenengané nitahaké awan; ing cahya kadonyan Malaékat Morningstar sumunar, Panjenengané nitahaké wengi. Banjur Gusti Allah ngongkon Malaékat Hermes nimbali helem Malaékat Gaea, lan mbentuk bumi. Saka guwa garbane

bumi, Panjenengané nimbali tamengé Malaékat Ouranos, lan nutupi bumi nganggo Elixir of Life. Lan nalika Panjenengane wis nyebar wiji ing bumi, ing njero lan njaba, nganggo banyu Ouranos, Panjenengane nimbali pedhang

Malaékat Aether lan nggawé cakrawala ing tengahing banyu, misahake langit saka segara; nugasake Malaikat Oceanus lan Tethys minangka para Pengawas Banyu. Lan iya mangkono.

~*~

Lan ing sangisore langit, Gusti Allah ngangkat saprateloning jagad dadi gunung lan lembah, misahake dharatan saka segara lan nutupi jagad karo akeh kerajaan sing dibentuk saka Malaikat-malaikat-Nya Bestimedeus, Hominedeus, Artemis, Dionysus, lan Demeter ~ akeh kerajaan tanduran lan iwak lan manuk lan kewan lan Manungsa; Taman bumi,

digawe kanthi becik. Lan nalika Panjenengane misahake pepeteng lan pepadhang, lan dharatan saka segara lan langit, mula Panjenengane misahake para Malaikat-Ne, nimbali saprateloning para Malaikat mau supaya

mudhun menyang bumi lan dadi pangreksané.

~*~

Lan Gusti Allah mberkahi para Malaikat ing Bumi, sing minangka saprateloné Malaikat Swarga, lan Panjenengané nyebut para penjaga ilahi iki Grigori lan para Pengawas Jagad. Lan Gusti Allah ndhawuhi supaya padha lunga

menyang jagading manungsa lan kéwan, lan padha bebranahan lan tangkar-tumangkar awake dhewe ing tengah-tengahe Ciptaané. Lan Gusti Allah ngumumake siji-sijine nuntut, matur marang Wong-wong mau, mangkene: Supaya Dheweke bisa melu kabeh saka Panjenengane Titah, nanging saka woh lan wiji Manungsa lan kéwan, woh iki dilarang banget. Lan Panjenengane maringi Grigori lan para Pengawas kekuasaan nguwasani bumi lan nelukake iku; lan iya kelakon mangkono.

~*~

Kaya sing wis ditulis, mung sajrone wektu sing cendhak, pancen ana Raksasa ing bumi— Malaikat-malaikat kasebut nganggep para Pengawas, bebarengan karo anak-anake Titan langsung, lan garis keturunan Grotesque sabanjure. Kanthi terang-terangan, dheweke pindhah ing antarane Manungsa —lan Manungsa ngadegake papan suci lan candhi kanggo ngormati, nyembah amarga iku suci. Nanging, saka jerone Pepeteng sing slamet saka dina-dina pisanan Penciptaan, malah pirang-pirang taun sadurunge Damon Pandora nemokake, ana telung Damon ethereal lan inkorporeal, kabeh dadi trifecta sing ora bisa dipisahake saka desolation—lan makna ilahi saka jenenge yaiku: *Destiny, Doom, lan Death*. Minangka siji, telung Damon iki manggon ing Eden kaya kabut sing ora bisa diukur lan tercemar. Kaya telung wabah sing nyawiji sing dadi siji-sijine mega korupsi, dheweke nyapu bumi lan petengake ati lan pikiran Manungsa lan Malaikat. Ing ngarsane Damon tripartit iki, meh kabeh Pengawas tiba ing godaan lan ngidam Ciptaan Gusti Allah. Nalika Putra-putra Gusti Allah ndeleng kaendahan sing ora ana hiasan ing putri-putri Manungsa, Putri Gusti Allah uga, sing diarani Lucifael. Dheweke dikalahake lan dirusak dening Damon primordial saka kabut peteng kasebut, lan mripate sing ditutupi saka kesombongan lan nafsu dibukak menyang kamulyan Manungsa sing wuda lan wuda. Mulané, dhèwèké njupuk akèh bojo saka antarané wong-wong mau, turu bareng karo wong-wong mau, lan nglairaké satus anak sing rusak saben bengi .

*Para Malaikat Bumi—sing dadi Pengawas Jagad—*mlayu karo Garwane lan Bojone saka Wedanane Gusti, ndhelik ing sangisore gunung lan nggawe perjanjian ing antarane —yen dheweke ndhelikake tumindak ala lan ngaku duwe hak penuh marang jagad, ing njero lan njaba. Lan saka perjanjian sing khianat iki—saka campuran sing disengaja lan ngremehake antarane Malaikat lan Manungsa—makhluk-makhluk sing kuat lan nggegirisi muncul sing ora dikarepke dening Gusti Allah ing dina-dina pisanan Penciptaan-Ne. Rancangan-rancangan fana sing ora saleh iki *yaiku Nephilim lan Gibborim, Titan lan Cyclopes ; Hecatoncheires lan Gorgon ; Naga lan Wyvern , Siren lan Lamia , Succubi lan Incubi fana , Elioud lan Eljo , Chimera lan sing* duwe sirah akeh, akeh-

Makhluk-makhluk sing mripate ana ing dharatan, segara, lan udhara—kabeh jinis kekejian sing ora suci sing pungkasane bakal lestari ing sejarah minangka akeh memedi sing apik banget ing legenda lan crita. Kabeh padha ora padha, kajaba anane sing ora wajar— gabungan penghinaan marang Desain Asli lan Suci. Lan kabeh kekejian sing ora wajar iki dikenal minangka: *Damon*. Ana akeh Raksasa ing Jaman Damon wiwitan. Rasa isin, surem, lan kasepen pengkhianatan pungkasane ngenggoni Eden, saengga ngilangi Kepolosan Ciptaan Gusti Allah.

Saka kabeh Pengamat ing Donya, kaendahan sing ora ana tandhingane saka siji *Pengamat* tartamtu sumunar paling padhang ing ndhuwur kabeh Malaikat—Swarga lan Bumi—lan Langit lan Bumi ngerti tegese jeneng-jeneng agungé, kaya ta *Heyl of the Light*, *Lilith of the Gardens*, lan *Morning Star of the Heavens*, lan isih akeh liyane. Nanging, andhap asor dudu duweke, amarga Dheweke minangka Malaikat sing sombong sing nglarang Manungsa ngadegake candhi utawa altar sing padha karo Dheweke, supaya ora ngurangi kamulyan sing dirasakake dhewe kanthi gambar sing luwih endhek. Minangka woh sing lair kanthi ala saka Malaikat Erebus lan Gaea, Dheweke pancen wiji saka loro-lorone. bumi lan pepeteng kang peteng ndhedhet katon, nganti cahyaning awan uga pucet ana ing ngarsane . Para putrane Manungsa mung wani ngucapake jeneng Malaikat kadonyan kang ayu iki.

'*Lucifael*', wong lanang nyebutake dheweke, ngundang dheweke kanthi rahasia lan impen, lan Dhèwèké nemoni wong lanang kanggo nyirep geni kepinginané marang dhèwèké, lan wong-wong lanang iki nglairaké anak-anaké sewu, sewu kali lipat. Bocah-bocah sing swiwi iki minangka Eljo sing ngumbara ing langit tanpa alangan. Kabèh, para Eljo mabur menyang swarga kaya méga gedhé sing kebak manuk-manuk sing padhang njeblog menyang langit; lan nalika mabur, cacahé sing akèh banget nggawé bayangan sing ngubengi lumahing bumi bumi. Manungsa nyawang Eljo, akeh anak-anake Lucifael lan jinis-jinis liyane, lan nemokake yen dheweke pancen nggumunake. Sanajan mangkono, iki minangka dina-dina pungkasan para Malaikat Bumi, nalika telung wewelak Pepeteng wis nempuh ati Malaikat lan Manungsa. Takdir, Doom, lan Pati nuntut supaya bisa ketemu karo saben wong mau.

Akeh Pengawas Bumi lan garwane sarta bojone sing fana ndhelik ing jerone gunung, dene akeh anak-anake sing aneh lan kaya kewan mimpin langit lan segara sing mbukak, sing nyebabake Tahta ngutus Malaikat Rafael kanggo nyakseni Keprihatinan-Nya. Mangkono, Rafael mudhun saka Swarga minangka Roh Manungsa lan ngadhepi sawetara Pengawas sing ora rusak sing durung tundhuk karo godaan bumi. Iki minangka legiun setya: *Michael* saka Ordo, *Gabriel* saka Divisi, *Azrael* Sang Dalan, *Saraqael* Sang Roh, *Uriel*, *Remiel*, *Tadhiel*, lan roh-roh utama saka pangkat suci sing ora kaetung. Lan Michael ngumumake marang Raphael kabeh sing wis dideleng.

Michael nerangake marang Raphael babagan sebagian gedhe saka Para Pengawas, putra lan putri Gusti Allah, sing wis njupuk putra lan putri Manungsa minangka garwane. lan para bojo, sing wis nglairake akeh anak sing perkasa kanggo nurunake bumi. Michael nyritakake babagan perjanjian sing digawe dening para Pengawas sing rusak ing gunung Haremel. sadurunge ngilang menyang lembah Dudael lan Urh, lan Panjenengane mligine ngomong babagan cacahé, amarga akeh banget. Michael ngumumake marang Raphael jeneng-jeneng cacahé, sing nyebut awake dhewe minangka *Panglima Puluhan*. Dheweke minangka legiun khianat saka Malaikat *Semjaza*, *Ezequeel*, *Samael* saka Pedhang, *Lucifael* saka Cahya, *Cerberus* lan *Hydra* saka Gerbang, *Azazel* saka Takdir, *Prometheus* saka Geni, *Hermes* saka Sabda, *Kisdeja*, *Machet*, *Atlas*, *Araqiel*, lan ewonan *Damon Bumi* sing ngladeni ing ngisore.

Raphael ngerti yen Para Pengawas sing wis ninggalake Swara Gusti Allah lan ngaku bumi kanggo awake dhewe, wis mateni akeh Malaikat sing nglawan dheweke. Raphael uga ngerti babagan akeh tumindake ing rayuan lan penaklukan Manungsa sing ora adil. Utamane , Dheweke dikandhani babagan kepiye Semjaza, Samael, lan Azazel mbuwang undi kanggo putri-putri Manungsa, njupuk akeh garwa saka dheweke, dene Lucifael milih bojo saka antarane putra-putra Manungsa. Raphael uga ngerti yen Manungsa ora tau sumpah setya marang Kepala Sepuluh utawa perjanjian sing nyenyamah; nanging, Manungsa ora bisa nglawan kekarepan para Malaikat iki, nggodha lan medeni Panjenengané kanthi ancaman bakal ngurung Panjenengané ing sangisoré gunung selawase.

Nalika Raphael nyakseni kabeh sing wis kedadeyan ing bumi, lan nalika Panjenengane bali menyang Swarga karo kabeh sing wis disinaoni, Gusti Allah dhawuh supaya bumi diresiki saka saben kejahatan sing wis ngrusak raine. Langsung, bebendune Tahta tiba ing jagad kanthi pirang-pirang cara sing mbingungake, lan wiwit Gusti Allah ndeleng manawa akeh Pengawas sing mbrontak wis ngowahi Wajah Ciptaan, Panjenengane uga ngowahi kekuwatan , posisi, lan panguwasa para Malaikat sing isih ana, saengga katon kapisah, sanajan padha kaiket dadi siji, ing Roh.

Gusti Allah maringi para Malaikat-Ne sing teguh Pedhang Pamisahan lan Tameng Tata Tertib, sing pertama saka Jibril lan sing terakhir saka Mikail. Panjenengane uga maringi Swiwi Lawatan Azrael lan Topi Kepel Saraqael, lan kanthi mangkono ndadekake kabeh Malaikat-Ne sing setya dadi siyap perang kaya dene sing sabanjure. Sajrone wektu sing wis ditemtokake dening Gusti Allah, Putra lan Putri Gusti Allah sing mulya dadi prajurit sing ora bisa dibedakake lan ora pedhot. Lan saka kabeh legiun Malaikat sing ora pedhot iki sing ditimbal ing ngarepe Tahta, Gusti nyebutake dheweke *Kekacauan* lan menehi Tertib *kaya dene* Panjenengane —sacara kolektif, jajaran kasebut dadi *Tata Tahta*. Mangkono, karo Tahta Gusti Allah ing mburine, para Malaikat sing bersenjata nglumpuk

nglawan para sadulur lan sedulur-seduluré ing donya.

Sayange, kanthi cathetan sing diukir ing watu selawase—kedadeyan sing disimpen selawase ing tablet lan buku paling kuna ing Wektu—kaya ngono wiwitane saga sing nggegirisi lan ilahi, sing muni ing wiwitane *Perang Sewu Taun* lan *Skisma Malaikat Agung*. Bumi nandhang sangsara. banget, taman sing sampurna diresiki lan diremuk ing sangisore barisan perbudakan lan dosa, andhap asor lan bangga, lan kasetyan sing ora goyah marang Gusti Allah lan Malaikat. Sajrone wektu sing diukur Manungsa ing pirang-pirang abad pepeteng sing nyusup, para Malaikat nyakseni wayahe sing padhang lan nemtokake. Kabeh manuk kicau ing Eden meneng, diinjak-injak nganti lali ing sangisore jeritan ombak Malaikat sing perang.

Ing periode watu Penciptaan iki, nalika kerak bumi remuk lan ora ana sing wani thukul utawa ngasilake woh, kajaba suket pait lan wiji karusakan Malaikat. Manungsa ninggalake omahe lan mlayu menyang papat pojok jagad. Dheweke wani ngliwati ara-ara samun, samudra, gunung, lan saben iklim sing ora ramah, nggoleki wilayah sing paling adoh lan prawan ing bumi kanggo nylametake awake dhewe saka wong-wong sing meh padha karo Malaikat. Dheweke ndhelik ing pinggir bumi sajrone sewu taun.

Rohé Gusti Allah mudhun menyang bumi minangka Pedhang Pamales, lan Panjenengané manèh obah liwat Malaékat Hermes. Panjenengané nimbali seksi kapindho sing dudu Rafael, utawa Malaékat liyané ing swarga utawa ing bumi. Nanging, Panjenengané nimbali juru tulis sing andhap asor lan setya supaya mlaku ing Roh-Né, lan nyathet kabèh sing diwedharaké marang dhèwèké. Mangkono, liwat Hermes, Panjenengané nimbali manungsa biasa, putra enomé Methuselah; lan para pinituwa Suku Methuselah nyebut juru tulis enom iki 'Putrané *Methuselah*, sing obah ing sajroning roh,'—lan Panjenengané njenengi dhèwèké *Henokh*.

Rohé Gusti nuntun Henokh menyang ndhuwur Gunung Haremél, gunung sing dikutuk ing ngendi para Panglima Puluhan wis sumpah nglawan Gusti Allah lan nggawe awake dhewe kaya déwa manungsa; lan Swarané Gusti dhawuh supaya Henokh nulis ing silinder cathetan kabeh. sing dideleng. Henokh manut karo Sabda Allah lan nyimpen cathetan kanggo anak putu. Ing ndhuwur Haremél nalika jaman pencatatan, Henokh wis tuwa banget amarga apa sing wis dideleng ing ngarsane Roh; nanging, digerakake ing Roh lan Sabda, Dheweke tetep nulis apa sing diidini Gusti Allah kanggo dideleng. Cathetan kasebut diwiwiti karo getih—kanthi perang penting para Pengawas. Roh Gusti ninggalake Henokh ing ndhuwur gunung lan mudhun menyang bumi minangka Pedhang Pembalasan. Sewu, ewu legiun Malaikat nglumpuk ing mburi Pedhang, sing nggoleki Panglima Puluhan. Lan Pedhang nemokake lan njupuk dheweke, sanajan Henokh nyathet kabeh.

Sanalika, bumi njeblug kaya gong sing ditabrak, tatu parah ing sangisore konfrontasi paling gedhe ing sejarah Penciptaan. Kali lan kali-kali abang amarga getih; wabah lan penyakit nyebar kaya badai geni; kabeh alas njeblug dadi pecahan; gunung-gunung remuk lan lembah-lembah kebak sisa-sisa bosok saka sewu legiun. Ombak Malaikat lan Titan sing tabrakan kaya longSORAN reruntuhan. Kabeh jinis jeritan sing kuat, bledug sing ngobong, gemuruh sing gemuruh, awu sing kobong, lan tangisan sing nggegirisi ngisi udhara, malah nganti nggawe budheg lan sesek napas langit. Lan nalika Swarga nahan ambegan, lan para Malaikat ngalihake pandangan isin saka jagad sing nggegirisi lan sambat ing sangisore, malah Tahta Gusti Allah katon nggantung ing keseimbangan pemberontakan sing ora suci. Ing dina sing nemtokake karusakan sing ora bisa diukur iki, cukup Malaika Kewan-kewan padha mati separo saka kabeh lintang ing ndhuwur.

Murkane Gusti Allah ngobong semangat para Pengawas sing mbangkang, lan Sabdane Gusti Allah nyebar ing samudra. Gusti Allah ndhawuhi Malaikat Gaea lan Erebus supaya nyisihake bagean paling jero bumi lan banyu ing sangisore kanggo para Malaikat sing wis nglanggar Panjenengane, lan Gusti Allah nuntut supaya saben Malaikat sing mbangkang kudu nandhang nasib sing padha karo sing wis medeni Manungsa—kanggo selawase dikurung ing sangisore gunung. Mula, ing cahya pisanan dina pitungan ilahi kasebut, Gusti Allah ngeterake fajar kutukan—Neraka lair.

Pedhangé Pangéran ngipati lan ngutuk para Malaikat sing mbrontak sing ora mati déning Pedhang, lan Panjenengané uga ngipati wong-wong mau. Gantiné kaendahané sing biyèn, rainé sing ala kaya kéwan malih dadi kebecikan, saka njero lan saka njaba, amarga dhèwèké kabèh iku dadi kekejian ing ngarsané Gusti Allah. Gusti Allah mbuwang wong-wong mau menyang guwa-garba bumi lan menyang kraton kang peteng lan medeni kang ora bisa dibayangake, kaya kang disingkirake dening Gaea lan Erebus. Lan Panjenengane nyebut kraton kang ngusir wong-wong mau minangka Tanah Tartarus, Kratoning Hades, Lalen, Pati, Kiamat, lan Neraka. Panjenengane banjur masang Segel Agung ing kraton iki lan para Pengawas kang wis tiba supaya langgeng nganti wektune teka nalika para Malaikat kang duraka lan nyenyamah iki ngadeg ing pangadilan ing ngarepe Tahta. Segel Agung iki kasusun saka telung Gatestones kang dipahat dening Pedhang Gusti. Gatestones iki obah kaya trio tumblers kang saling nyambung, kang, kabeh, misahake jagad bawah lan Jurang Agung para Pengawas saka wilayah Manungsa kang luwih dhuwur—lan Swarga.

Lan sanajan Putra lan Putri Manungsa nyalahke Putra lan Putri Manungsa

Gusti Allah, Gusti Allah ora nglirwakake dosa-dosa manungsa lan sesambungane sing raket karo para Malaikat. Amarga pelanggarané—cabulé karo legiun Panglima Puluhan lan para prajurité

melu-melu kanthi sengaja ndhelikake tumindak ala kaya ngono— Gusti masang papat segel paukuman sing langgeng ing sirah, ati, awak, lan mripat. Ing sirahe, Panjenengane masang paukuman kawruh, saengga Panjenengane dadi cukup wicaksana kanggo nangkep rasa isin saka sifat bodhone. Ing sajroning atiné, Panjenengané nyèlèhaké bayangan rasa ora tentrem, nganti nyawané nggresula lan nandhang sangsara amarga saben godaan sing diwènèhaké marang Panjenengané. Ing sajroning ragané, Panjenengané nyèlèhaké beban lan rasa lara lair lan pati, nganti Panjenengané urip mung sedhéla sadurungé masrahaké dagingé dadi bledug bumi. Ing sajroning mripaté, Panjenengané nyèlèhaké Pepadhang Jagad, nganti wong-wong mau dadi wuta marang Pasuryané Gusti Allah lan para Malaikaté Swarga. Lan sanajan Manungsa sujud, kanthi rasa isin lan pandonga, Gusti Allah nitahaké dhèwèké miturut gambar iki.

Mung amarga sih-rahmat, Murka Gusti Allah ora nguntal Manungsa kanthi sampurna kaya para Pengawas sing khianat; Nanging, Gusti Allah ngidini Manungsa wektu kanggo nampa nasib sing padha, yen Panjenengane milih. Ing urip sing cendhak lan penebusan sing dijanjekake, Swarga ora maneh dadi hadiah sing diwenehake, nanging swarga sing dipikolehi saka pangapura dosa. Lan liwat saben tumindak, niat, utawa ambegan saka pangandikane, Panjenengane mung bakal dadi panguwasa nasibe. Panjenengane bakal nggawe pilihan dhewe: ngentekake kalanggengan ing Kratoning Swarga, Tata Tertib, lan Kaslametan, utawa ngrangkul Kratoning Tartarus, Kekacauan, lan Kutukan. Minangka bukti yen Gusti Allah asring obah kanthi cara sing ora bisa diukur lan misterius, Panjenengane ora misahake Manungsa saka Malaikat kanthi lengkap— mungkin Murka-Ne sadurunge ora ngluwihi Katresnane sing ora mandheg kanggo putra lan putri-putrine dhewe lan putra lan putri Manungsa. Panjenengane ngidini saben wong terus-terusan bebarengan, sanajan mung ing pikiran lan roh.

Manungsa terus mbangun candhi-candhi suci kanggo ngormati para Malaikat sing tiba iki, kanthi rutin ngundang roh-roh kasebut kanggo njaluk saran, kurban, lan pitulungan. Lan sanajan para Malaikat sing dibuwang iki dibuwang menyang jagad bawah tanah Tartarus lan Hades sing jembar, tansah sengit marang Gusti Allah lan para Malaikat Swarga, dheweke asring muncul ing ngarsane Manungsa kanthi rai kaendahan sing biyen lan akrab, menehi katerangan babagan akeh bebener sing wuda babagan Penciptaan—babagan astrologi, geni, logam, mega, sihir, watu, kewan, kali lan samudra, lan malah rahasia sing biyen dijaga rapet dening Swarga.

Nanging, ana siji Pengawas sing tiba, sing lara ati amarga kaendahane sing ilang lan kebebasan pesta pora lan dekadensi sing wis ana sadurunge, ngalami jaman peteng sing paling jero lan pengasingan sing mutlak; ndhelikake keburukane ing wilayah Tartarus sing paling adoh lan ngubur awake dhewe ing wilayah sing paling sepi ing ngendi bumi sing keriput tuwuh mung minangka rumpun ireng lan bentuk sing bengkong, lan ing ngendi banyune umob minangka genangan lendhut lan lendhut sing ambegan. Sajrone pirang-pirang taun pengasingan sing ditemtokake dhewe, sanajan Malaikat Hades sing paling tajem wis lali jeneng Heylel lan Morningstar sing biyen kondhang. Ing pilihan Lucifael

Amarga bosok, Dheweke pucet lan atine saya nesu amarga pengkhianatan Manungsa . Lan ing sangisore rasa nesu sing nggegirisi, rasa nesu sing ora mandheg dadi obsesi sing ora bisa dipateni kanggo ngrusak intine Manungsa , supaya Dheweke bisa ninggalake Gusti Allah lan Swarga lan pungkasane ngalami nasib sing padha karo Dheweke. Ing petenging kurungan langgeng, Dheweke bosok dadi Iblis Dhewe, lan *Malaikat Cahya* sing rusak lan tiba iki dadi *Ratu Incubus* sing ngganggu lan ngelak —roh sing sensual lan terus-terusan mlaku-mlaku sing nyolong dalane liwat impen suci manungsa, nalika mangan jiwane dhewe.

Sawisé Banjir Gedhé, kanthi daging lan wujud raga Malaikat sing disingkirake saka bumi, mung generasi Manungsa sing slamet minangka siji-sijine pengawas lan manungsa sing ngawasi kéwan, manuk, lan sawah. Mangsa-mangsa obah kaya laler sing ora tenang —gunung lan lembah munggah lan mudhun; lan kali mili lan mili sajrone pirang-pirang abad ing jagadé sing tansah rame, nganti—ing sawijining esuk sing sepi, nalika ngolah keboné, Manungsa nemoni segel sing dikubur ing tengah-tengah Asia. Ngumpulake formasi sing ditulis abot minangka asal-usul ilahi, Panjenengané ngresiki kerak Wektu lan nyembah, mbangun candhi ing ndhuwuré. Sajrone luwih saka setengah milenium, Panjenengané ngajèni artefak ukiran kasebut, nyembah kanthi terang-terangan kaya pedhet emas lan njaga kanthi rahasia kanthi perhatian sing padha karo maling sing njaga jarahan sing dicolong. Panjenengané mbentuk uripé babagan iku—nganti dina sing apes nalika Manungsa wis cukup wicaksana kanggo mbukak gapura lan cukup bodho kanggo wani eksekusi kasebut.

Reims, Prancis ~ Château de Blasi ~ April, 1348

"Kowé dudu bocah lanang; kowé isih enom. Saiki mandhega dolanan karo kuwi lan delengen munggah!" Blasi pungkasane njupuk jaran putih cilik saka driji bocah lanang sing sibuk lan nyelehake patung porselen kasebut menyang kanthong klambine dhewe sadurunge nggiring bocah lanang kasebut menyang gapura kayu sing dhuwur. "Saiki, bukakna. Dheweke ora bakal nglarani kowe amarga iki."

"Bakal metu, ya?" pitakone bocah lanang mau, kanthi gugup.

"Dheweke bakal teka—mung kanggo ngerti panggonane. Saiki, tanggung jawab dhewe." Blasi nutul -nutul tekene ing bokonge bocah lanang mau, ngongkon dheweke metu.

"Nanging aku ora bisa." Bocah lanang mau sambat, mlaku ngedohi jangkauane teken.

Blasi nggresula. "Lan, apa sing ngalangi kowé?"

"Bakal mabur metu saka gapura, Paman Francois! Aku ngerti. Bakal mabur!"

Blasi nggresula. Dhèwèké ngayunaké teken ing ngarepé, nusuk lemah nganggo teken mau, banjur nyekel tangane loro-lorone nyekel gagang sing dilapisi emas. Dheweke ndhingkluk lan ndeleng mripate bocah sing lagi gelisah. Angin sepoi-sepoi nyebul liwat kandhang, ngobahake klambi gedhene Blasi

kaya gorden sing digulung. Celanane sing longgar nggandhul ing pinggul lan dipotong cendhak ing dhengkul kanggo mbukak perban kaya mumi sing mbungkus kenceng ing pupune nalika muter mudhun nganti tekan sikile. Titik-titik acak ana ing bungkuse— noda abang ing endi lara sing bandel meresap. Blasi nyipitake pandangane, nerangake tembung. "Saiki uga , aku pengin kowe ngandhani aku kepiye perasaanmu, Michael." Bocah lanang mau ora ndeleng maneh lan mundur. "Wedi," dheweke ngakoni. "Lan kepiye kowe ngerti perasaane dheweke?" "Mungkin nesu," bocah lanang mau ngomong. "Dheweke jahat, makhluk paling jahat ing donya !"

"Omong kosong," ujare Kardinal ngidoni. "Dheweke mung pura-pura jahat. Sejatine, dheweke dikurung lan wedi. Iku siji-sijine cara dheweke ngerti carane ngungkapake rasa wedine—kanthi pura-pura medeni."

Bocah lanang mau ngangkat sirahe, alis diangkat lan mripate katon sumunar. "Wedi? Saka aku?"

"Ya mesthi wae dheweke! Nanging, yen kowe tetep wedi karo dheweke kaya dene dheweke wedi karo kowe, banjur kepiye carane kowe ngarep-arep numpak dheweke?" Bocah lanang mau noleh lan nyinaoni papan lawang kios sing rusak lan bolong-bolong, mikir babagan kekuwatan sing sepi lan sabar sing ngenteni pelepasan. Blasi nerusake. "Kowé kudu nuduhake marang dhèwèké yèn kowé ora wedi. Mung nalika kuwi dhèwèké bakal ora wedi karo kowé." Blasi nuding tekené menyang bocah lanang mau. "Michael, kowé kudu njupuk langkah pisanan. Jaga dheweke lan gawe dheweke rumangsa kaya-kaya dheweke minangka bagean saka kowe—ora bisa dipisahake kaya jaran liyane karo penunggang. Mung nalika iku dheweke bakal ngerti panggonane. Apa kowe gelem nglumpukake aku?" Michael ndhingkluk lan sambat, "Nanging kepiye yen aku diidak-idak merga wedi?"

"Ora bakal kedadeyan kaya ngono," Blasi nggereng. "Ayo!" Dheweke mlaku pincang menyang kandhang. Bocah lanang mau ngadeg kenceng, protes, "Nanging Pakdhe Francois!"

"Nanging ora ana apa-apa! Ayo, ayo!" Bocah lanang mau nurut, karo ngambek, nalika Blasi menehi khotbah. "Kowé wis ngandhani aku tau kok kepingin numpak kaya angin, ta? Nah, iki jaran khusus— semangat sing kuwat . Lan kowe kepingin numpak kaya bapakmu, ta—kaya ksatria? Lan numpak nglawan wong Inggris?"

"Nanging, ora karo jaran kuwi! Mamma kandha nèk ana masalah karo kuwi—yèn jaran kuwi duwé mripate sing ala lan galak."

Blasi mubeng ing tumite. "Ala? Michael, ora ana masalah karo dheweke. Ibumu mung sensitif banget babagan perkara kaya sing dikarepake para ibu. Ayo." Dheweke terus mlaku menyang mburi kandang lan nyedhaki tumpukan jerami sing akeh banget sing ditumpuk ing lantai lemah. Bocah lanang kasebut ngetutake dheweke kanthi ragu-ragu. "Kajaba iku, ora ana sing salah banget karo dheweke sing ora bisa didandani dening jinakke jiwane. Dheweke bakal migunani kanggo kowe—yen kowe nguwasani rasa kuwatir sing saiki ora bisa dikendhaleni. Kowe loro kudu kenal dhisik." Blasi mandheg ing ngarep kios pungkasan lan nutul tekene .

ing gembok lawang kios sing compang-camping. "Saiki, uculna gapurane lan tuntun dheweke metu kaya dene ksatria sing apik nuntun jaran sing pantes."

Michael nyusup metu, mbukak gembok, lan cepet-cepet mundur ing sandhinge pamane. Lawange Krutuk-krutuk mbukak lan mboko sithik amba kanggo nuduhake rai jaran wadon ireng gedhe banget kanthi sirah dhuwur, kuping mlengkung, lan mripate putih kaya bocah lanang. Kewan kasebut nyebel lan nggeblak nalika mubeng ing njero kandhang. Kukune mlaku ing bledug lan mlumpat metu.

"Nah!" Blasi ngalangi mlayune jaran kuwi, karo ngobahake tekene dhuwur. "Wis! Gampang!" Kuda betina mau ngringkik, ngobahake sirahe kanthi gelisah nalika mundur luwih jero menyang kandang.

Kardinal mesem, mripate sing tajem mandeng mripate jaran, sing katon kaya kehipnotis karo pandhangane wong tuwa mau. "Ya, kowe isa," dheweke bisik-bisik karo nurunake tekene. Dumadakan, swarane meh kaya bocah lan medeni ing wektu sing padha.

"Ngerti? Kowé kudu ngandhani dhèwèké dhisik nèk kowé kuwi bendarané." Rainé mesem sinis.

"Dheweke pancen istimewa —kaya angin, tenan." Sakwetara wektu liwati sadurunge pandhita mau ngresiki tenggorokane lan ngatur awake dhewe. "Saiki, Michael, aku pengin kowe—" Dheweke ngalihake pandangane saka jaran lan nemokake Michael ngadeg cukup adoh saka dheweke lan ngrangkul cagak kandhang, mandeng kanthi liar saka mburine. Blasi noleh.

"Michael! Balia sandhingku saiki uga! Dheweke ora bakal—Umph!" Blasi mabur kaget, mumbul menyang tumpukan jerami nalika jaran mau ngliwati dheweke. Bebas saka kurungane, kewan mau metu saka kandhang lan mlayu menyang deso. Blasi sambat lan turu anteng, klambine sing longgar saiki nutupi sirahe.

Dhèwèké mung krungu swara ngguyu banter nalika Michael kasil ngomong, "Aku wis kandha, Paman Francois! Kaya ngono kuwi mesthi kedadeyan nalika kowé mbukak gapura!"

"Cukup, Michael!" Kaget nanging ora cilaka, Blasi lungguh jejeg lan narik klambine saka ndhuwur sirahe. Dheweke ngomeli Michael nalika dheweke ngadegake awake lan narik damen saka klambine. rambute. "Yen kowe ora mlayu, kuwi mesthi ora bakal kedadeyan." Dheweke nyawang sakubenge. "Ngendi tekenku?"

Bocah lanang mau mlayu nyedhaki dheweke, karo ngguyu cekikikan. Dheweke njupuk teken saka tumpukan jerami lan menehake marang Blasi. Kanthi cepet nuduhake menyang pos kandang, dheweke menehi logika bocah.

"Kowé kudune ndhelik ing mburi wit, Paman Francois."

"Ora, Michael. Saupama aku ora ndeleng kowe saka kana lan kudu mbalikke aku menyang dheweke—" Blasi nyenderake tekene ing sandhinge lan ndhingkluk, karo sambat nalika nyoba ngadeg. Dheweke banjur nggresula lan ambruk maneh ing suket. "Lungaa jupuk ibumu, Nak."

Nanging, bocah lanang mau mesem lan nyemplung ing suket ing sandhinge Blasi. "Aku ngerti kenapa dheweke tansah nesu." Blasi mung ngempet lambene lan mandeng payon kandhang. Bocah lanang mau ngrayap liwat suket kaya macan sing lagi mlaku-mlaku, nyedhaki kupinge Blasi sadurunge ndhodhok lan mbisiki rahasia nganggo tangane sing ditangkup. "Amarga dheweke duwe Iblis!"

Blasi nyiptké mripaté marang Michael. "Omong waé sing ora penting; ora usah ngomong manèh!"

Bocah lanang mau ndhingluk. "Kenapa?"

"Iblis mung nglarani manungsa—ora kewan."

Michael ngglindhing lan ngebor bolongan ing suket garing kanggo nuduhake lantai lemah saka stabil. Dhèwèké ndelehake rainé ing bolongan lan ngomong, tembung-tembungé kalem ing njero bolongan nalika dhèwèké takon marang Blasi. "Yen aku kéwan, Iblis ora bakal bisa nglarani aku?" "Kowé dudu kéwan. Kowé bocah lanang. Lan Iblis masang gagasan ing pikirané bocah lanang yèn dhèwèké bisa uga kéwan."

Michael ngulurake tangane luwih jero menyang bolongan lan ngeruk lemah sadurunge narik segenggam bledug saka bolongan kasebut. Dheweke mbuwang bledug kasebut menyang pundhake, ngepak bledug saka telapak tangane, lan ngambu drijine. "Aku ngerti Iblis ana ing ngendi, Paman Francois." Bocah lanang kasebut nuduhake menyang njero bolongan sing digawe. "Dheweke ana ing ngisor kana—ing panggonan sing aku ora bisa nyebutake."

"Aja ngomong sepatah tembung," wangsulane Blasi nalika dheweke lungguh luwih jero ing suket, nyurung tangane ing mburi siraha lan nggandheng drijine nalika dheweke terus mandeng langit-langit. dawane, dheweke nambahake, "Ya. Lan dheweke dikunjara ing kana amarga Gusti Allah ngukum dheweke amarga tumindak ala. Kaya dene kowe diukum nalika tumindak ala, Iblis uga diukum amarga nyebarake piala marang manungsa."

Bocah lanang mau nimbang analogi Blasi sing rada dhasar sadurunge takon marang dheweke. "Nanging Paman Francois, yen *pah—pestinense* iku ala, kepiye Iblis bisa nggawe kelakon? Lan kenapa Gusti Allah nglilani dheweke?"

Blasi mesem. Iki diarani *pest-ih-lence*, Michael—Pestilence. Lan Iblis ora bisa metu saka kurungané."

"Banjur kepiye carane dheweke nggawe iku kedadeyan?"

"Kita bakal ngrembug babagan iki nalika kowe wis gedhe, nalika kowe wis cukup ngerti kanggo ngrembug babagan kaya ngono."

Bocah lanang mau mlaku ing sandhinge. "Nanging aku wis luwih tuwa, Pakdhe Francois! Panjenengan saged crita dhateng kula."

Blasi lungguh lan ngelus-elus lengene bocah lanang mau. "Saiki, ngertia yen kowe kudu tresna marang Gusti Allah kanthi gumolonging atimu. Kowe pancen tresna marang Gusti Allah, ta?"

"Aku tresna marang Gusti Allah; lan aku sengit marang Iblis!" ujare Michael. "Lan aku ngerti yen Gusti Allah nindakake perkara sing apik lan Iblis nindakake perkara sing ala, yen Gusti Allah iku becik lan Iblis iku ala. Kowe ngerti, aku saiki wis luwih gedhe!"

"Ya, kowé *pancen* gedhé —*Apik* iku *Gusti Allah*, lan *ala* iku *Iblis*. Dadi, *lakoni* mung kabecikan." Blasi ngusap siraha Michael lan mesem. "Bapakmu mesthi bangga karo kowé."

Bocah lanang mau maju alon-alon karo ndhodhok, njupuk damen dawa saka tumpukan jerami, lan muter-muter nganggo drijine. "Pakdhe Francois, apa panjenengan saged ngajari kula ndedonga?"

Kardinal mandeng dheweke, ora percaya. "Kowé wis ngerti carane ndedonga."

"Ora, maksudku, kaya carane kowe ndedonga—kanthi tenanan—nganggo tembung-tembung liyane sing aku ora ngerti? Apa kowe isa mulang aku?"

Blasi ngguyu nalika Michael nyebutake pandonga Latin kanthi polos. "Ya, aku isa. Apa kowe pengin dadi ksatria lan imam?"

"Nèk aku ndedonga nganggo tembung-tembung liyané kuwi, Gusti Allah pancèn bakal matèni Iblis." Blasi weruh sorotan ing mripaté bocah sing saya amba nalika dhèwèké nerusaké omongané. "Utawa mungkin kowé isa njaluk Gusti Allah matèni dhèwèké, merga kowé wis ngerti tembung-tembungé! Apa kowé isa ndedonga supaya kuwi kelakon?"

Blasi nggelengake sirahe lan ngangkat rahang. "Pandonga ora kaya ngono, Michael." Mungkin nalika kowe wis luwih tuwa—"

Bocah lanang mau mbuwang damen lan nggigit driji. Blasi ngalihake perhatiane menyang sikile, nepuk-nepuk bintik getih ing perbane. Blasi ngrasakake bocah lanang mau narik lengene klambine.

"Paman François?"

"Inggih?"

"Kenapa Gusti Allah nglilani Iblis mateni bapakku, Pakdhe Jacques, lan kabeh wong liya?"

"Kuwi perang, Michael, wong-wong mateni wong. Nanging, aku isa ngandhani rahasia, yen kowe pengin ngrungokake," ujare.

"Coba critakna! Ana apa kuwi?"

Blasi nyelehake tangane ing pundhake bocah lanang mau. "Aku ndedonga kanggo bapakmu lan Pakdhe Jacques—lan aku nggunakake tembung-tembung *liyane* kuwi. Lan apa kowe ngerti apa sing diomongake Gusti Allah marang aku?"

"Apa?"

"Dhèwèké ngandhani aku nèk saiki dhèwèké ana ing Swarga. Bapakmu lagi mesem ndeleng kowé wektu iki—ngentèni kowé gabung karo dhèwèké nalika wektumu sing larang regane wis tekan."

"Maksudmu, nalika aku mati?"

Blasi nggresula. "Ya—yen ngono."

Michael megap-megap lan nyender. "Nanging aku ora pengin mati. Kowé dilebokaké ing lemah karo serangga-serangga mau banjur balungmu copot. Aku ngeduk manuk sing wis tau tak kubur, lan sing isih ana mung balungé, ora ana wulu utawa dagingé."

Kardinal nggelengake sirahe. "Nanging, jiwa kita ora bakal ana ing lemah, Michael. Awak kita mati—jiwa kita pindhah menyang Swarga. Dadi, sampeyan ngerti, kita ora tau mati tenan. Iku mung katon kaya ngono amarga kita iki daging uga jiwa kita sing ora bisa mati, lan asring, kita ora bisa ndeleng ngluwihi daging, sing nduweni kekuwatan sing kuwat marang kita.

"Nanging Paman Francois, kepiye carane kita ngerti yen jiwa kita nyata yen kita ora bisa ndeleng?"

"Kita ora perlu ndeleng iku, Michael. Gusti Allah wis ngandhani kita. Panjenengane tresna marang kita lan pengin kita nunggal karo Panjenengané."

Bocah lanang mau mandheg sawetara wektu kaya-kaya lagi mikir. "Apa kowe gelem mulang aku tembung-tembung liyane supaya aku bisa ngomong karo Gusti Allah?"

"Kowé ngomong karo Gusti Allah saben-saben kowé ndedonga. Kowé ora butuh tembung liyané."

Bocah lanang mau nggelengake sirahe, lan mangsuli kanthi manteb, "Nanging aku nindakake, supaya Panjenengane ngandika karo aku kaya Panjenengane ngandika karo kowe! Panjenengane ora tau ngandika karo aku—nanging aku mesthi keturunan."

Blasi mesem lan nutul dhadhane bocah lanang mau. "Panjenengane ngandika marang kowe ing sajroning atimu. Kowe kudu ngrungokake Panjenengane saka njero ati."

Michael nyekeli dhadhane kanggo ngrasakake deg-degan jantung. Dheweke banjur ndeleng munggah lan mriksa payon kandhang. Pungkasane, dheweke ngeculake tangane, ndeleng bolongan ing tumpukan jerami, lan noleh maneh menyang Blasi. "Paman Francois, apa Iblis bisa nglarani kita yen kita ana ing Swarga?"

Blasi ngguyu ngakak. "Mesthi ora!"

"Banjur aku pengin menyang Swarga lan ketemu bapak lan Pakdhe Jacques maneh. Apa aku oleh?"

Blasi ngusap sirahe bocah lanang mau lan mesem. "Apa kowe kepingin menyang Swarga?"

Bocah lanang mau mesem lan mlumpat ngadeg karo nggegem jerami, tangane diulur. "Aku arep dadi Malaikat lan duwe swiwi kanggo mabur kanthi cepet banget supaya Iblis ora bisa nyekel aku!" Dheweke nyingkiri tumpukan jerami lan muter-muter ing sekitar cagak kandhang, pura-pura mabur. nalika dheweke nyebarake damen ing mburine. "Kaya ngene, Paman Francois! Deloken aku cepet banget ya?"

Dheweke mlayu mubeng-mubeng, nganti ngelu. Sawise sawetara wektu, Michael goyah lan tiba ing lemah. Kanthi tatapan kaya wong mabuk lan mesem, dheweke takon, "Aku mabur cepet, ta? Kaya angin?"

"Pancen, kowe pancen ngono, Michael," Blasi njamin dheweke. "Banter banget kaya angin lan luwih saka iku. Saiki lungaa jupuk ibumu kanggo aku."

Nanging, bocah lanang mau ngalihake perhatiiane menyang lantai kandang lan nglumpukake bledug dadi tumpukan. Dheweke mandeng tumpukan lemah lan esemane ilang. Dheweke banjur ngadeg kanthi kikuk lan takon marang Blasi, "Apa Gusti Allah bakal nglilani wong Inggris mlebu Swarga?" Blasi nggoleki tembung sing pas ing lemah lan Michael nerusake, "Amarga, yen wong Inggris menyang kana, aku bakal lunga kanggo ngusir wong-wong mau—wong-wong mau mateni bapakku lan Pakdhe Jacques supaya ora bisa bareng karo kita." Dheweke nendhang tumpukan bledug ing lantai kandhang. Blasi bisa ndeleng saka tembung-tembunge bocah lanang mau rasa nesu sing ora bisa digoyang sing asring dirungokake saka njero atine sing kuwatir. Bocah lanang mau ngidak-idak lemah ing ngendi tumpukan bledug pungkasan ana. "Lan banjur Iblis bakal ngidak-idak wong-wong mau kaya serangga—nganti balung-balunge copot!"

"Michael! Cukup!" Blasi ngidoni. "Gusti Allah ora bakal mireng tembung-tembung kuwi!" Bocah mau nyawang Blasi kaya-kaya dumadakan ngerti papan dununge. Blasi nemokake mripate Michael mbrebes mili lan Kardinal ndhingkluk karo nggresula nalika dheweke ngrenungake rasa sengit sing ganas ing dhadhane dhewe. Blasi nyeluk bocah kasebut. "Ayo." Bocah lanang kasebut nyemplung ing pangkone Blasi. Dheweke padha rangkulan kanthi meneng, nuduhake rasa lara sing sepi lan isih ana sing ora ana tembung, pandonga, utawa janji bisa ngungkapake utawa ngredakake kanthi cukup.

Pungkasanipun, Blasi ngendika kangge nglipur bocah lanang kasebut. "Kowé isih duwe ibumu lan aku. Lan kowé kudu nerusake jeneng Blasi, lan nglipur ibumu kanthi akeh anak sing apik banget kaya kowé. Lan ya, aku bakal mulang kowé tembung-tembung liyané, yèn kowé pancen kepéngin sinau."

"Aku tresna marang sliramu, Paman Francois," gumam Michael, swarane kasembur ing gulu Blasi.

"Kaya sing tak lakoni marang kowé," wangsulane Blasi, karo ngelus sirahe Michael. "Kowé putra sing ora bakal tak lakoni."

"Duwe." Dheweke nggresula, alon-alon nyurung bocah lanang mau adoh saka dheweke, lan nyelehake jaran porselen cilik ing tangane. "Saiki, dadi bocah lanang sing apik lan jupuk ibumu kanggo aku. Dina iki wis sore."

Bocah lanang mau ngisep irunge, ngadeg jejeg, lan mesem. "Inggih, Pakdhe Francois."

Banjur Michael ngusap irunge ing lengen klambine lan metu saka kandang. Blasi tiba mundur ing suket garing lan sambat nalika ngusap raine.

Kardinal ngintip menyang lawang mlebu kandhang, ngrungokake swara undhak-undhakan sing alon lan cepet-cepet nyedhaki. Dheweke lungguh jejeg nalika wong wadon paruh baya sing kuru mlebu pager—*Alsae de Blasi*, randhane *Renee de Blasi*.

"Francois!" dhèwèké nguwuh, nggoleki kandhang jaran karo ngusap tangané ing celemek.

"Kene," Blasi nggrundel karo nglambaikake tangane.

Dhèwèké mlayu maju. "Dhuh Gusti Allah ingkang welas asih, wonten menapa? Panjenengan tatu?"

"Mung tiba," ujare Blasi, karo ngulurake tangane. "Lan yen sampeyan ngidini aku nduweni martabat ngadeg—"

Dhèwèké narik *Alsae* ngadeg, karo sambat, "Kowé ngerti apa sing kedadeyan! Kowé ora isa mlaku-mlaku. Ati-ati karo perbanmu! Perban kuwi reged lan tatu-tatuné saiki getihen manèh—malah luwih saka sadurungé." Blasi mung mesem lan nyangga awaké ing tongkaté. Dhèwèké nganggep *Alsae* menarik, nanging luwih ayu nalika lagi nesu.

"Kowé kudune edan! Ngapa kowé ana ing kéné?" pitakoné *Alsae* marang dhèwèké. "Lan Michael uga ana ing kéné?"

Blasi mangsuli karo manthuk madhep gapura kandhang sing mbukak. "Dheweke wis lolos—maneh."

Alsae nyawang kios kosong sing lawange mbukak lan nggelengake sirahe kanthi rasa jijik. "Luwih becik kanggo awake dhewe yen dheweke ilang selawase. Aku ngira pungkasane dheweke ngidak-idak kowe. Dakkandhani, kanthi rai sing apik—kenapa kowe njaga dheweke ing kene? Yen kowe ngomong kanggo Michael, aku ora bakal njupuk!" Dheweke nuding kios kasebut. "Aku ora pengin Michael ana ing sekitar kono—*barang kuwi!* Ora kaya liyane."

"Sejatine, iki luwih unggul," Blasi mbela jaran kasebut.

"Oh?" Dheweke miringake sirahe. "Banjur kenapa pandhe wesi kuwi kepengin banget nukar sing iki karo liyane? Dheweke wis ijol-ijolan jaran sajrone uripe, aku kandhani. Kenapa wong sing ngerti kewan-kewan iki kanthi apik, sing wis berpengalaman ing pakaryane, kepengin banget ngedol awake dhewe?"

Blasi nggresula. "Kaya sing wis tak kandhakake, Alsae, ana masalah karo pinggulé — ora pantes narik kreta adoh banget. Mungkin pandhe wesi kuwi duwé calon panuku liyané kanggo jaran liyané, wong sing kepéngin mbayar larang—wong isa ngira-ngira tanpa wates."

Alsae ngguyu sinis. "Ngespekulasi?" Maneh, dheweke mesem sadurunge nenangake awake maneh, nyangga tangane ing pinggul lan noleh kanggo mriksa srengenge surup. "Ngomong-ngomong, "Aku kudu ngandhani yen, dina iki, nalika aku bali saka toko roti, aku entuk hak istimewa ngobrol karo sawijining ulama kondhang saka Avignon. Dheweke tumindak kanthi sopan—malah kaya wong sing grapyak —lan ngerti banget babagan kedadeyan ing njero Istana Kepausan." Blasi kaku nganggo tongkate. Dheweke ngadegake rahang lan ndeleng sakubenge kandang jaran.

"Dheweke malah ngerti babagan kowe," dheweke nambahake.

Sadurunge dheweke noleh, Blasi nyekel lengene. "Sapa pendeta iki lan apa sing kokkandhakake?"

"Kowé nglarani aku! Uculna tanganmu!" Alsae narik lengene saka dhèwèké lan mbenerake blusé.

"Nuwun pangapunten," wangsulane Blasi. "Aku mung pengin—"

Alsae megap-megap lan noleh saka dheweke. Dheweke nyilangake tangane lan ndeleng wiwitane surup, sing menehi cahya sing ora biasa ing saindenging tanah dina iki, kaya- kaya langit saiki obah karo subuh sing cepet-cepet. "Kita mung ngobrol sawetara tembung," dheweke

ngakoni sadurunge noleh lan ndeleng dheweke. Mripate mandheg ing sikile sing diperban. "Nanging, aku wis takon babagan geni ing Pawon Istana lan dheweke ora kelingan wayahe kaya sing kokcritakake." Dheweke ndeleng mripate.

Blasi ngempet lambene lan muter mripate. "Lan yen aku ngandhani yen aku ora kelingan kobong, apa iku bakal nyebabake tatu-tatuku ilang? Tenan, Alsae, keraguan utawa ora ana konfirmasi saka wong liya ora ateges wong liya salah."

"Kowé Kardinal," ujare Alsae adhem. "Kowé kudune luwih ngerti babagan implikasi kaya ngono ing mripate Gusti Allah, ya?"

Blasi ndeleng dheweke kanthi tajem. "Pancen, aku kudune. Lan aku wis ngomong yen aku ora pengin kowe ngomong babagan papanku nganti aku mari."

Alsae mesem lan ngangkat bahuné. "Lan aku durung, kaya sing kokjaluk."

"Apik banget," ujare Blasi garing. "Apa kita kudu budhal saka kene?" Dheweke mlaku pincang menyang lawang mlebu sing stabil, nanging Alsae nyegah lengene sawise mung sawetara langkah.

"Francois, ana sing kudu tak ngerteni tanpa mangu-mangu."

"Apa kuwi?"

"Minangka abdining Gusti Allah— malah Kardinal —lan siji-sijine paman sing isih urip kanggo anakku, aku ngarep-arep sampeyan ngandhani sing sejatine."

Blasi nggresula, nyender ing tekene, lan ndeleng bintik-bintik sing wis aus ing sepatune.

sadurunge ndeleng mripate. "Ana apa?"

"Maneh, kowe kandha yen kowe oleh jaran liyane iki saka ngendi?" dheweke kandha, swarane landhep kaya nantang.

"Aku wis ngomong —saka kandhang kraton. Apa kita kudu mikir babagan pitakonan sing padha kanggo wektu kita ing bumi?"

Alsae ngencengi lambene lan manthuk kanthi mantep. "Kita kudu." Dheweke ngalihake pandangan sadurunge ngrangkul tangane, nyetel pundhake, lan mandeng mripate. Dheweke meksa mesem. "Aku ngobrol karo pandhe wesi pirang-pirang dina kepungkur lan dheweke ngguyu aku. Dheweke kandha yen ora ana masalah karo pinggul jaran kasebut, lan dheweke uga kandha karo aku: 'kuwi dudu jaran biasa,

amarga nduweni tandha-tandha sing ora bisa dipungkiri—yaiku tandha-tandha Pengawal Kerajaan Baginda Ratu . Saiki aku takon marang kowe, Francois: kepiye carane kuwi bisa kedadeyan?"

"Pengawal Kerajaan?" pitakone Blasi ora percaya. "Aku njupuk jaran saka kandang paus. "Kuwi duweke Tahta Suci." Mripate banjur padha ketemu lan pandhangan antarane Blasi lan Alsae padha sumunar, kaya-kaya siji-sijine nyoba ndeleng liwat siji liyane. Alsae sing pertama ngalihake pandangan.

"Aku ngira yen mungkin pandhe wesi kuwi salah," ujare. "Nanging, dheweke crita babagan carane dheweke mrentahake jaran supaya mundur ing panggonane, nyerang lan nyerang sisih, lan tiba miring lan turu meneng kaya-kaya wis mati. Kepiye maneh jaran bisa manut karo prentahe yen ora dilatih kanggo perang? Lan kenapa jaran Tahta Suci bisa berpengalaman?"

Blasi ngangkat bahuné. "Bisa uga sing iki asale saka stok perang sadurunge tiba ing tangan Tahta. Kita bisa uga nimbang perkara iki selawase tanpa ana keputusan." "Mungkin," wangsulane Alsae, ora yakin.

Nalika ninggalake kandhang, Alsae ndeleng mudhun ing alas sing adoh. "Ya wis. Kita nggoleki jaranmu nalika esuk. Jaranmu ora bakal mlaku adoh." Dheweke ngrangkul lengen Blasi sing bebas lan mbantu dheweke mlebu omah.

"Kuwi jaran sing apik," ujare Blasi. "Wenehana dheweke wektu sing cukup supaya bisa bali."

"Apa napsumu wis bali?" pitakone Alsae, saiki katon wis kesel karo omongane wong liya.

"Aku ngelih," Blasi ngakoni.

"Kuwi sing pengin takrungokake. Piringmu bakal kebak lan cangkirmu bakal kebak, lan ana roti seger uga. Kowé kudu ngaso sawisé nedha bengi. Kita kudu ngganti perbanmu lan nggawe kowé dadi Kardinal sing luhur maneh." Dhèwèké ngelus-elus tangané lan mesem. "Mungkin kowé dhéwé bisa dadi Paus. Lan kepriyé carané Michael nyeluk kowé?" pitakoné karo mesem. "Minangka: Paman Suci?" Blasi mesem lemes lan nggelengaké sirahé.

Dheweke mlaku alon-alon menyang château, lan ing sajroning sepi sabanjure, krungu lolongan asu sing ora mandheg saka kadohan. Ing saburine, surup wis nutupi pedesaan, lan liwat

Mendhung tipis sing nyapu, mung lintang-lintang sing paling padhang sing katon. Liyane kesapu dening noda abu-abu sing nyebar ing langit. Lolongan terus, swara sing nggegirisi lan erangan sing ora nyenengake, nuduhake yen ana sing salah banget, yen mungkin ana perkara gedhe lan nggegirisi sing katon ing cakrawala sing obah kanthi ajeg kaya swiwi ing angin.

~*~

Sanajan Blasi ndhelik ing kutha Reims, Biara Gardiens sing adoh iki katon kaya medan perang sing ditinggalake kanggo pembantaian sing misterius, lanscape kebak sisa-sisa prajurit, biarawan, pengawal, lan jaran sing dipotong-potong lan dicampur. Wiwit wengi sing nggegirisi kuwi, nalika Blasi bisa mbukak Gerbang kapindho, atusan wong lanang padha ambruk lan dibuwang, bagean-bagean sing rusak dideleh ing panggonan patung-patung mabur gereja Abbey pungkasan ngeculake. Sisa-sisa sing kasebar kasebut kasebar kanthi apik banget. Kena pengaruh unsur-unsur alam, angin wis suwe ilang ambune, mung nyusup liwat balung sing wis luntur, sandhangan sing compang-camping, lan rambut sing bandel. Lereng bukit Abbey saiki dadi kuburan sisih ndhuwur sing kebalik lan dadi penghinaan sing mencolok kanggo kabeh umat manungsa.

Gundukan lendhut Kapten Bourne wis suwe erosi saka retakan njaba katedral, saengga ventilasi sing cukup bisa digunakake kanggo nyegah kekejian kaustik sing wis dicoba diatasi. Ing njero gereja lan ing sangisore altar, swara erangan lan tangisan saka kolom sing muter terus, tanpa mandheg dening watu puncak enem ton sing ngetokake asap pati. Kabut kasebut minangka kabut sing bola-bali saben wengi, tumindak luwih kaya kabut wengi sing bisa ditebak lan ethereal. organisme tinimbang kabut sore sing ilang. Nalika surup, dheweke nyolong-nyolong dalane saka katedral lan mbukak ing lereng bukit minangka karpet peteng sing nggulung sing ireng banget nganti ngulu kabeh kemilau lan cemplorot cahya saka saben permukaan banyu lan watu. Kabut kasebut nutupi awake dhewe sing melepuh ing ndhuwur lemah nganti cahya subuh, nalika mesthi nyerah bumi sing gosong. Tansah, tirai sing mbebayani mundur ing lereng bukit Abbey lan mundur menyang katedral kanggo ngenteni surup sabanjure. Kabut kasebut meh ora bisa dikenali kajaba owahing wengi, nanging, kaya wabah sing terus-terusan, nutupi lemah saben wengi, terus-terusan nutupi pedesaan Prancis. Sawise iku, suket lan semak-semak dadi coklat lan wit-witan kabeh rubuh, blumbang lan kali dadi bosok, lan saben makhluk urip—manungsa dadi asu, tikus dadi kutu—nyerahke wetenge marang anane sing ora mandheg. Sakabèhé, uap sing kobong katon kaya garis pertahanan sing jahat, menehi parit sing terus ngembang pati kanggo nglindhungi Gatestone sing dibukak.

Nanging ana luwih saka mung kabut sing disimpen kanggo saben lelungan sing kesasar. Nalika Biara

Cakrawala kulon nahan sinar pungkasan awan lan swarane katedral sing nggulung ing lantai alas, wilayah ndhuwur payon katedral dadi urip kanthi crescendo kekacauan sing njeblug menyang langit kaya swara gagak sing rame. Kolom patung granit sing mubeng mubeng menyang lintang-lintang, lan kekejian udara iki nglumpuk. menyang akeh wedhus pengembara sing nyusuri pedesaan minangka gerombolan Setan bersayap mbeburu, ngobong saben makhluk urip sing ditemokake. Kaya kabut sing mbebayani, dheweke nutupi lemah seger saben wengi, mabur terus-terusan menyang desa-desa sing dienggoni lan dadi ancaman sing saya tambah kanggo kutha-kutha ing sacedhake *Murat*, *Vic-sur-Cere*, lan *Saint-Flour*.

Makhluk-makhluk ing awang-awang iki dudu Grotesque sejati, amarga daging Grotesque sing saben-saben katon wis mati wiwit biyen amarga kena srengenge. Patung-patung kasebut mung wujud granit sing saiki dienggoni dening Damon Primordial: roh-roh sing lolos saka Gatestone sing dibukak— Damon sing ethereal lan inkarnasi sing ora mirip karo sifat asli Eljo. Wangun-wangun watu kasebut ora liya mung watu sing dirasuki lan perwujudan Setan sing dibuwang menyang Neraka ing dina-dina pisanan digawe. Eljo sing biyen duwe awak kasebut wis suwe dadi atos dening srengenge. Lan mung Damon sing duwe saiki, obah dadi siji ing sangisore rembulan nalika nyebarake teror ing saindenging wilayah sing peteng.

Sanajan saya akeh warga desa sing ngerti babagan kabut kaustik sing nyusup lan reca-reca mabur sing kondhang, lan duwe cara kanggo mlayu saka monster sing saya tambah akeh iki, mung sawetara warga desa sing bisa lolos saka rancangan neraka sing paling kuat lan mematikan. Wabah Agung kasebut kaya naga sing muncul saka Segara Ireng, duwe telung sirah sing gedhe kanthi telung jeneng: *Bubonia*, *Pneumonia*, lan *Septicemia*. Monster sing duwe telung sirah kasebut nunggang tikus ireng lan bakal dijenengi dening wong Prancis minangka Black Death, lan Neraka nggawa Pancen kaya minuman Iblis . Sanajan sewidak enem persen wong Asia kebak ambu pati sing busuk, napsu Lucifael kanggo nyawane Manungsa mung setengah kuwat. Dheweke pengin kabeh Gusti Allah melu dheweke, dikunjara selawase. Dadi, ing taun 1347, ing dina-dina pungkasan wulan Oktober lan ing sangisore rembulan panen sing gedhe, Maut Ireng nyerang mudhun ing derek kapal Santa Godeberta, mudhun ing tali pengikat kapal, lan nglawan kabeh wong Eropa. Mung sawetara dina, ramuan mematikan Lucifael nyedak pelabuhan Messina sing rame lan nyebul menyang daratan kaya angin segara sing beracun.

Sawisé ngebaki kutha Messina, Wabah iki nyebar nganti sèket mil kidul menyang kutha Catania. Sanalika, para pedunungé nemokake manawa epidemi lagi kedadeyan, lan padha nutup kuthané; nanging, kanthi cepet nyebar, langkah balasan iki wis kasep. Catania njeblug kaya lepuh sing mateng, ngasilaké pirang-pirang gantang apel ireng. ing sangisore ketiak sing panas banget. Lan nalika kutha Catania tundhuk karo panyebaran

Pandemi pageblug, mangkono uga kutha Venesia, ngasilake enem atus mayit saben dina. Nalika para dokter Venesia mbabar awake dhewe marang wong sing saya lara, wolung saka sepuluh wong kasebut thukul apel beracun lan uga mati. Lucifael minangka penyihir jahat— kabeh , rong pertiga saka Venesia mati lan mayite bosok kena srengenge.

Bubonia, Pneumonia, lan Septicemia nguwasani nalika Lucifael nerusake Panen Apel Ireng. Dheweke nyodorake garpu rumput telung cabang lan nyurung telung wabah luwih lor kanggo nyerang pesisir kidul-tengah Eropa. Pulo-pulo ing sacedhake Sardinia lan Korsika ambruk amarga kepinterane sing ala, lan saka rolas kapal dagang sing layar menyang Messina mung kanggo diutus metu saka pelabuhan, sapratelune pungkasane sandar ing pelabuhan Genoa. Kaya ing Messina, pejabat pelabuhan Genoa dumadakan nemokake yen kapal-kapal kasebut nggawa Pestilence lan nahan kapal-kapal kasebut nganggo panah sing kobong sadurunge mrentaha kanggo layar metu saka pelabuhan. Kru sing lara nurut, nyetel dalan menyang pelabuhan Marseilles lan Barcelona, nanging sadurunge ngusir tikus-tikus sing lara luwih akeh mudhun ing dermaga lan menyang dermaga Genoa. Mung sajrone sawetara dina, kabeh kutha dadi kuburan sing mambu.

Lan nalika sebagian armada sing dibubarake tekan ing pelabuhan Marseilles, panguwasa ngidini kapal-kapal sing kena infeksi tetep ana, anggere kabeh kapal lan kargo dadi barang sing disita. Para pelaut lan tikus sing kena infeksi dibuwang menyang kutha, lan kurang saka sewulan, *Penyakit Diabolus* nguntal kutha kasebut. Kanggo para korban sing manggon ing papan sing sempit ing penjara lan biara, struktur sing dikubengi tembok dadi tong pembusukan sing disegel amarga, ing njero, jumlah korban jiwa mundhak dadi wolung saka sepuluh—malah nganti ilang kabeh ing sawetara. Kutha pelabuhan Marseilles sing biyen rame dadi sepi. Limalas ewu wong lanang, wadon, lan bocah-bocah dadi awu lan bledug.

Ing awal taun 1348, sisa-sisa Armada Kematian Ireng sing wis rusak nyusup menyang dermaga Barcelona. Kaya Marseilles, pejabat pelabuhan nyita kapal-kapal kasebut lan ngidini kru sing kena pengaruh mlebu kuthane. Tanpa gagal, saben gereja ing kutha kasebut dadi korban saka serangan sing stabil. aliran kreta sing ditarik jaran lan muatan mayit sing numpuk. Kaya umume pejabat kutha wis kebak karo apel ireng dhewe, tatanan sipil nyerah marang kekacauan purba. Ing conto sing paling penting, atusan wong Barcelona, sing yakin manawa jagad iki wis ana ing jam pungkasan, padha nglumpuk ing kuburan, nglipur awake dhewe kanthi perayaan sing medeni lan pesta mabuk kanggo mengeti Dina Mati. Minangka siji, dheweke nglakoni dosa, mati, lan bosok ing ndhuwur kuburan sedulur sing luwih begja sing wis slamet saka pandemi sing nggegirisi kanthi mati sadurunge teka. Amarga ora ana papan sing kasedhiya ing kuburan lan ora ana imam sing isih urip kanggo nyucekake papan suci tambahan kanggo dikubur, lan pancen amarga sawetara wong sing gelem ngubur wong mati sing kena infeksi, wong-wong sing ngumpulake mayit wiwit nggulung kreta menyang samudra, ninggalake barang-barang sing kembang ing antarane mayit sing ora kaetung.

wis kecemplung ing pesisir. Saben jam liwati, sisa-sisa manungsa tambahan dibuwang menyang segara; lan angin sore ing pedalaman kutha dadi mambu banget nganti sanajan mung ambune hawa wengi sing sepintas mesthi nyebabake rasa mual akut kanggo kabeh wong sing durung lara amarga kena pengaruh liyane. Ing kabeh arah, udhara, dharatan, lan segara kebak bosok tengik sing ora bisa diukur.

Wabah kasebut nyebar menyang pedalaman saka kutha-kutha pelabuhan Italia, ngrusak kutha-kutha gedhe Pisa, Roma, lan Napoli. Akeh warga lokal percaya yen ramalan Alkitab sing nggegirisi iku sing dadi penyebab—yèn Gusti Allah duka marang dheweke. Lan wong-wong sing luwih pinter saka dheweke berspekulasi yen lindhu sing dahsyat minangka penyebab pandemi saiki, amarga lindhu kasebut kedadeyan mung setaun sadurunge lan minangka pergolakan sing ora bisa dilalekake sing nyebar ing semenanjung Italia saka Venesia nganti Napoli. Sawise iku, dheweke percaya, uap beracun wis metu saka bumi lan ngambang ing sadawane tanah, mung kanggo nyerep menyang kulit. Akibaté, akeh warga kutha sing ngindhari tugas sing angel sing nyebabake kringet utawa mbukak pori-pori lan kulit, dene liyane nutupi awake dhewe nganggo urin kanggo nutup uap sing dianggep mematikan kasebut. Umume wong-wong sing ora mlayu saka kutha-kutha lan kutha-kutha tetep ing omah-omahe, ngindhari kontak karo atusan mayit sing ngisi dalan-dalan. Lan kanggo wong-wong sing wani metu, dheweke nindakake kanthi siraha dibungkus kabeh, mung ninggalake celah kain tipis ing mripate. Dheweke nutupi raine nganggo buket kembang lan rempah-rempah kumelun saka daging bosok lan minangka upaya sing muspra kanggo nyegah penyakit sing saiki wis nyebar ing saindenging wilayah kasebut.

Nalika wong-wong padha metu saka kutha-kutha pesisir sing wis tercemar lan migrasi gedhe menyang pedalaman, wabah kasebut saya tambah parah menyang Eropa. Nalika monster kasebut mlebu ing Milan, para wargane cepet-cepet ngenali wong-wong sing kena infeksi, ngubur kabeh kulawarga ing omah-omahe lan ngobong kabeh. Sanajan pejabat kutha langsung nutup kutha kasebut, Milan uga tiwas.

Ing Florence, para pejabat kutha ora nemokake dalan liya kajaba ngetrapake peraturan sing ngendhegake swara lonceng gereja sing monoton. Dheweke netepake watesan sing ketat babagan jumlah pelayat, mung ngidini anane rong pengunjung kanggo siji pemakaman, ngidini gerakan sing cukup kanggo akeh tim penggali kuburan. Nalika infeksi nyebar lan wong mati nyebar ing kuburan, kutha kasebut ngowahi menyang pemakaman parit. Tukang kuburan numpuk telu utawa luwih mayit ing antarane lapisan lemah sing kasebar.

Mungkin para penggali kuwi sing paling bisa ngatur wektu, nandhani jadwal kanthi jumlah sing dikubur. Nalika sawetara buruh nutupi mayit ing selokan, liyane

nggali pucuk-pucuk parit sing saya dawa. Sajrone pirang-pirang minggu, parade Pati terus kaya jam sing bisa dipercaya. Kreta-kreta sing kebak sepuluh lan rong puluh mayit teka ing parit pemakaman saben jam liwati. Pungkasane, dalan-dalan sing paling kerep diliwati ing Florence katon kaya alur lendhut garing sing ora bisa diliwati sing ora ana tujuane kajaba menyang *Parit Pati*.

Ora let suwé sawisé kuwi, Marseilles ambruk, kaya Arles, lan banjur Avignon, omahé Istana Kepausan lan kepala Tahta Suci. Kanthi pedunung Avignon sing padhet, yaiku patang puluh wolu èwu warga, sing manggon ing njero benteng, kutha iki ambruk luwih cepet tinimbang kutha liyané. Para pengkhotbah kiamat ngebaki lurung-lurung, mbengok supaya kabeh wong mratobat. Kanthi rangkulan sing nakal marang piala sing katon ora bisa dihindari, akeh sing masang klaim agama ing pojok-pojok lurung, sing dadi mimbar pribadi kanggo nuduhake crita lan ramalan babagan pungkasaning Manungsa. Dheweke ngundang wong akeh sing padha rame lan nglumpukake wong lara kanggo nyakseni khotbah sing gemuruh, lan kanthi mangkono ramalane dadi nyata—sing paling banter tuwuh dadi apel ireng lan meneng.

Sajrone sawetara sasi lan kanthi tingkat patang atus pati saben dina, Avignon masrahake setengah saka pedununge menyang lemah. Kaya para pengkhotbah kiamat sing mbengok saka pojok-pojok dalan, umume pedunung kutha kasebut yakin manawa bebendune Gusti Allah wis tiba marang dheweke—manawa Wabah Gedhe minangka paukuman ilahi kanggo gaya urip Babilonia, kanggo pesta pora lan dosa. Dheweke ndedonga, janji, lan njaluk, nanging tetep wae, cacahing wong sing tiwas saya tambah. Paus Clement sing nekat nguncalake lenga suci lan nyucekake kabeh Kali Rhone minangka papan suci, lan kanthi kali gedhe sing saiki dadi papan sing trep lan suci kanggo dikubur, para penggali kubur Avignon ngeterake korban wabah menyang tengah Kreteg Saint Benezet lan mbuwang dheweke menyang pinggir.

Ramuan Lucifael sing ora suci uga nyuwek jantung Tahta Suci, lan sangang Kardinal lan setengah saka imam Avignon digulung menyang kuburane. Nanging, Wabah kasebut gagal njupuk nyawa Rama Suci sing ditunjuk ing bumi, nalika Paus Clement mlayu saka Istana Kepausan kanthi jubah peteng, dilindhungi dening majelis pengawal lan dokter sing ditunjuk kanthi rahasia . Para pejabat sing lagi sekarat lan para bangsawan sing lara, sing tetep ana ing istana. gapura lan njaluk pangapura kepausan lan upacara pungkasan Clement , ora ngerti yen dheweke wis ninggalake kutha kasebut sawetara dina sadurunge. Lan nalika dheweke nemokake yen dheweke wis lolos, dheweke dikandhani yen dheweke wis pindhah menyang kutha Valence sisih lor, nanging sejatine, Clement ngasingake awake dhewe ing desa Grenoble sing luwih adoh lan terpencil ing pegunungan, manggon ing antarane rong perapian sing terus kobong lan ing bunderan dokter pilihan sing dipimpin dening Guy deChauliac. Saliyane kemampuane kanggo nyimpen rahasia ing njero kepausan, dheweke uga trampil

dhokter lan kesayangan pribadine Clement— dhokter Prancis ahli sing rutin nambani Clement lan sawetara Kardinal. Kanthi kabutuhan langsung sing diurus, Clement mrentah Tahta Suci saka jarak jauh liwat korespondensi tertulis menyang Kardinal Firmus, sing tetep ana ing Istana Kepausan kanggo ngetrapake mandat Paus .

Musim semi teka kanthi ora cocog ing awal taun 1348, nggawa mangsa panas sing panas banget lan gelombang kematian. Paris cepet kena Wabah Maut Ireng, ngirim luwih saka wolung atus bangkai saben dina lan nggawe udhara reged meh sepuluh mil radial kanthi ambu ora enak sing ora mandheg. Kaya Paus Clement, Raja Philip ndhelik, mung ngandhani sawetara kanca cedhake babagan papan dununge sing sejatine. Kapten Bourne, sing nalika iku tanggung jawab kanggo jajaran anyar Pengawal Kerajaan, minangka salah sijine. Kaya Guy deChauliac sing dipercaya banget ing Istana Kepausan lan jajaran kepausan, Bourne uga dipercaya ing tembok istana monarki Raja Philip .

Sawisé Paris ambruk lan mudun, kutha-kutha gedhé ing Prancis kaya ta Lyon, Bordeaux, Orleans, lan Reims uga ambruk, lan bareng karo kuwi, kraton lan kepemimpinané uga ambruk. Para pengikut raja lan kabeh generasi bangsawan padha turu ing kuburan umum, lan para abdine sing mlarat ditinggal bosok ing pinggir dalan. Ora ana dalan utawa kali sing resik saka mayit, lan kabeh jinis kapal tanpa awak ngambang tanpa tujuan ing saluran banyu. Utamane sawise udan deres, atusan mayit sing kembang ngambang ing kali lan kali, mayit-mayit kasebut ruwet banget nganti mbentuk pulo daging sing ngambang. Kaya halo pati, bunderan putih umpluk ngubengi tumpukan ireng, lan ing ndhuwur akeh rakit mayit iki ana manuk putih sikil dawa sing mabur, nggebug cucuke nalika ndeleng akeh kewan sing mati. serangga sing disedhiyakake dening armada tengik. Pati nggunakake akeh cara kanggo nyebar kanthi stabil.

Cedhak kutha Bordeaux, pilar-pilar sempit Kreteg Duguate sing kerep diliwati madeg kaya pukat mayit, nglumpukake sisa-sisa manungsa, wedhus, sapi, lan jaran sing kebanjiran ing pondasiné. Mripate para wisatawan sing wani nyabrang kreteg mudhun, kobong amarga kepulan busa sing umob ing ngisor. Umume kewan sing nyedhaki kreteg nglawan nyebrang kali, supaya ora didorong dening kekuwatan, lan akeh kewan sing ora tekan sisih liya saka panyebrangan sadurunge mlumpat ing sisih ndhuwur tembok , nyangkut ing regedan sing fermentasi ing ngisor, lan dadi bahan bakar tambahan kanggo busane. Dalan lan kali, kutha-kutha lan kutha-kutha, raja lan kerajaan— bumi wiwit mati. Amarga kepulan sing bosok lan mumbul, malah langit sing paling dhuwur uga mambu.

Lan Lucifael tansah ngguyu ngakak krungu apa sing wis ditindakake.

[Pungkasan Bab 11]

Karya sastra iki digawe

d khusus kanggo dedikasi

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~